

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș

Bucoul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirei No. 25

Apare în fiecare Duminică.

Prețul unui exemplar: 1 Leu

Mama.

Pentru toate popoarele și pentru toate vremile, cel mai cinstit nume era numele de mamă. Cea mai sălbatecă ființă, în apropierea mamei sale simte fiorul sfânt al dragostei care radiază această ființă umană asupra celorce ei își mulțumesc existența lor. Ființa care nu știe decât de dragoste față de ai săi; care nu știe de „ale sale;” care în momentele care sunt cele mai grele pentru ea uită de sine, pentru a le jertfi chiar și cele din urmă clipe ale sale pentru ai sfătuși și ajuta pe ceice i-a dăruit cu viață, merită stima și recunoștința de care neamul omenesc a împărtășit-o.

Dar, întrebarea ni se pune de sine, noi, pentru cari mamele noastre fac jertfa întregii lor vieți, suntem vrednici de ea? De câte ori mama este bruscată și inima ei este sfărmată de fiii nesimțitori și duri. — Dar mama nu vrea să simtă nedreptatea ce-i vine din partea celorce ar trebui să o odoare! Ea acoperă tot cu vâlul trandafiriu al dragostei sale iertătoare.

Un cântec din Bretania ne carac-

terizază foarte frumos, deseale vai! prea deseale nerecunoștințe ale copiilor față de mamă și infinita iertare ce stăpânește în inima mamelor. Cântecul ne arată un tânăr care smulge inima mamei sale ca să i-o ducă mândrei care în caprișul său răsfățat i-a cerut-o. Și aleargă repede cu inima smulsă să o ducă celei ce i-a cerut-o dar în fugă se împiedecă și cade, iar inima mamei și atunci îl întreabă: „Nu te-ai lovit dragule?”

Isus Hristos, fiul cel mai bun și cel mai sfânt al celei mai bune și mai sfinte mame a simțit ce este iubirea de mamă.

De aceea, când în Naim a văzut-o plângând pe o văduvă căreia îi duceau la mormânt singurul copil, i s'a făcut milă și l-a înviat.

Oare când noi vedem o mamă plângând, pentru că copilului său nu are ce să-i dea de mâncare; când o vedem lângă patul fiului său bolnav; sau frângându-și mâinile lângă căpătâiul odraslei sale, floarea ruptă a fericirii sale din tinerețe și nădejdea bătrânețelor . . . nu trebuie — cași Isus — să facem suprema sforțare a puterii noastre pentru a-i da o picătură de mângâiere?

Lacrămile sterse din ochii mame-
lor, prin fericirea făcută copiilor lor,
sunt cele mai scumpe mărgăritare ce
poate omul să le câștige pentru co-
moara vieții de veci.

Mulțumirea.

Mulțumirea e o stare sufletească, care
azi foarte rar o poți găsi în sufletele ome-
nești, care aproape toate sunt pline de mâh-
nire și neindestulire. Și nu e mirare! Viața
de azi, cu goana ei după o bucată de pâi-
ne, lipsa armoniei în sentimentele omului de
azi, haosul dorințelor, inteligența care are
de a lupta cu o mulțime de probleme, toate
contribuiesc ca omul să nu-și găsească mul-
țumirea. Inșă fără mulțumire nu are omul
liniștea, care e necesară ca să-și poată în-
griji sufletul și viitorul lui, așa că și din
acest punct de vedere suntem datori să
creăm îndestulire în sufletul nostru.

Primul pas spre aceasta va fi reduce-
rea pretențiilor noastre. Azi nimeni nu poate
să trăiască în belșugul de altă dată, să se
'mbrace scump și luxos și să aibă plăceri
scumpe. Azi trebuie să ne îndestulim cu
mult mai puțin și dacă avem minimul pen-
tru existența noastră să mulțumim lui Dum-
nezeu și să ne cugetăm la aceia cari nici
acesta nu-l au. Apoi să nu ne aventurăm în
apa mocirloasă și plină de conferve a vieții
sentimentale nesănătoase, să căutăm senti-
mentele luminoase, curate, recreatoare între
care nu e contradicție și care nu sunt în
contradicție cu rațiunea noastră, de care nu
ne poate fi rușine. Și iată îndestulirea câș-
tigată în bună parte! Iar ce privește dorin-
țele noastre, să ne mărginim la posibil și
să lăsăm lumea imposibilului în pace. Exa-
minând obiectele dorințelor noastre, cele
neaccesibile să le ștergem de pe ecranul
sufletului nostru și ne vom simți cu mult
mai fericiți, decât cu povoara dorințelor ne-
implinite. Inteligența noastră să se obișnu-

iască la muncă sistematică și perseverantă
și numai când a rezolvit o problemă, să se
ocupe de alta. Așa vom avea bucuria mun-
cii terminate și nemulțumirea cauzată de
problemele nerezolvite va dispărea. Dar să
cunoaștem și aici hotarul între cunoștințele
potrivite de inteligența noastră și între cele
care o întrec, căci un lucru rău priceput,
poate fi izvorul nefericirii pentru noi.

Numai într'una să nu fim niciodată
mulțumiți cu noi înșine! Înaintarea noastră
pe calea virtuții niciodată nu poate fi indes-
tulitoare. Deci aceasta să fie cea mai mare
grijă a noastră și atunci în celelalte vom fi
mulțumiți.

Dr. Irina Berinde.

23 Octomvrie.

Ziua misionarilor. Ziua acelora, cari pe
lângă făclia aprinsă a dragostei lui Dzeu și
a deaproapelui duc cuvântul Evangheliei
peste țări și mări, peste codrii neumblați,
înfruntând oboseli, năcazuri, înfruntând chiar
moartea.

Roma papală apelează la simțul nostru
crestinesc și catolic, Roma cere, ca toți să
sărim în ajutorul misionarilor „împrăștiați
prin cele ostroave ale Océanelor, ori prin
munți, fără să aibă asigurată măcar pâinea?”

Aceștia și lucrările întreprinse de ei
cer ajutorul nostru, al acelora, cari — aici
acasă — în mediul nostru obișnuit, și în
siguranță putem ca să trăim viața noastră.
Cer acest ajutor, pentru că, la desăvârșirea
operei lor au lipsă și de bani și încă de
mulți bani. Pentru că trebuiesc să se ridice
și în colțurile cele mai îndepărtate ale lumii
biserici, școli, căminuri, aziluri și de multe
ori neoconverțiilor pelângă cuvântul Evan-
gheliei trebuie să li se dea și pâine. Și pâi-
nea aceasta nu poate să aibă alt izvor,
decât mila creștinească. Cu obolul nostru,
cât de mic să fie, acela, contribuim la
marea operă poruncită de Isus: Vestiți
Evanghelia la toată zidirea.

Numărul acelora, cari se jertfesc pentru
împlinirea așteia porunci este mare. Azi în
Asia, Africa, Oceania și America avem 8339

de misionari de toate, limbile și neamurile și anume sunt: americani 214, australieni 4, austrieci 40, belgieni 815, canadezi 123, cehoslovac 1, englezi 167, elvețieni 74, francezi 3000, germani 512, italieni 784, irlandezi 124, jugoslavi 2, luxemburgieni 13, olandezi 606, poloni 16, portughezi 25, spanioli 574 și alte neamuri 1295.

Apoi mai sunt încă 3232 preoți indigeni (negri, chinezi, japonezi, indieni) și așa 11.621 de preoți au părăsit căminurile lor, civilizația și viața linistită de acasă, ca să se pună în slujba răspândirii credinții între păgâni.

Ziua de Duminecă — 23 Octomvrie — să fie ziua acestora. Banul nostru să ni-l dăm din toată inima, căci încredințându-l misionarilor — însușită răsplată vom avea dela Domnul. Socotiți numai, că dacă fiecare creștin, ar da numai un singur leu, 300 milioane de lei s'ar aduna pentru ajutoarea misionarilor și a lucrărilor lor, precum pentru sprijinirea popoarelor sălbatice, devenite catolice prin munca depusă de misionari.

Dacă ne-am dat tributul nostru pentru acust scop, atunci linistit vom putea să rostim și rugăciunile prescrise pentru ziua aceasta de Excelența Sa Episcopul nostru. Rugăciunea și jertfa materială împreunate, vor fi o mică contribuție din partea fiecăruia la marea operă a încreștinării lumii.

mismar.

Sa început anul școlar.

Datorința sfântă a fiecărui părinte este, ca să se îngrijască de creșterea copilului său. Nici nu este părinte bun acela, care nu-și dă seama despre aceasta și nici răspuns bun nu va putea da la judecată, când va fi întrebat de aceasta.

Copilul este un dar al lui Dzeu, și el are suflet, care cere, ca să fie îngrijit. Îngrijirea aceasta trebuie să o dea părinții. Dar părinții sunt împiedecați în aceasta datorința a lor prin diferitele ocupațiuni zilnice. De aceea apoi s'au înființat școlile, unde oameni pregețiți anume pentru acest scop, suplinesc neputința și de multe ori chiar neglijența părinților.

În școală nu se învață numai lucruri lumești, ci și preotul acolo are cea mai bună ocazie, de ași împlini datorința sa mare, de a instrui copiii în cele religioase. Ori, unde ar putea să facă aceasta preotul mai bine? Soartea viitoare a copiilor vostri depinde dela școală, părinților!

Cum veți purta pe ei la școală, așa se vor forma sufletește. Dacă-i veți lăsa să crească fără învățătură creștinească, pe câmpuri, lângă vite, vor rămânea sălbătăciti, oameni răi și fără de lege, și răutatea lor voi veți simți-o în rândul întâi. Unde mai rămâne apoi și pedeapsa lui Dzeu, că ați lăsat să piară un suflet dat în grija voastră.

Lăsați deci la o parte vechile prejudecăți și duceți cu toții copiii la școală.

T. B.

„Lăsați să vie copiii la mine...”

Pe cărările care duc spre țapșanul pe care se află Domnul, grăbesc femei. Se văd venind multe. Și toate poartă ceva alb în brațe; de departe par că ar fi niște buchete mari de flori albe; mogâldețe mici se țin de poalele lor, altele aleargă ca niște mingi înainte... Aleargă cum a prins să alege vântul dinspre culmi, încărcat de miresmele dumbrăvilor prin care trece. Inviorarea parfumată care cade dinspre ceruri e și în inima celor care grăbesc spre Domnul... Poate că Domnul zorește spre alte locuri, și să-l întâmpine cât mai e vreme! Cu vuet de unde urcau spre Domnul. Apostolii și Domnul se uitau de departe spre gloată, îngândurați; gânduri mari schimbaseră pe care nu oricine le-ar fi putut cuprinde... Până și frunzele incremeniseră împrejurul lor și firele de colb își uitaseră jocul.

Priveau îngândurați într'o neclintire de statui.

Mulți dintre copii ajunseră în marginea țapșanului... și priveau de acolo, sfioși, cu mânuțele întinse, cu picioarele oprite în pas de fugă.

Apostolii se și treziseră din gândurile lor grele și le făceau semn să plece cași cum ar fi alungat un stol de păsărele..

„Lăsați copiii să vină la mine“... se auzi atunci glasul dulce al Mântuitorului... și-și întinse mâinile spre ei într-o fluturare albă.. Mamele auzind că Mântuitorul se află acolo, sus, grăbiseră din văi ca El să-și pună mâinile pe căpușoarele copișilor și să-i binecuvinteze... Și binecuvântarea se lasă din ochii, din sufletul Mântuitorului prin mâinile divine — ca lumina albă și ferbinte a soarelui din nămieț de vară peste lanurile de grâu ce dau în copt..

Un copil e tot ce poate fi mai minunat!

Dacă te-ai uita mai bine la el, poate că i-ai zări aripile! În ochi poartă încă bucuria unei vieți dusă printre îngeri, cântece și flori. E ca un fulg de zăpadă ce n'a atins pământul... Nu-l trage la pământ leștul greoiu al instinctelor. E așa de alb, de curat, de pur ca Domnul îi îngăduie să se apropie de Dânsul.

*

... Și copilul pe care Isus și-l dorește pentru totdeauna e lăsat în voia părinților... dat lor spre îngrijire și păstrare, ca un măr-găritar de mare preț.. Adâncimea cuvintelor Domnului „Lăsați copiii să vină la mine“ trebuie să umple de înfiorare inimile părinților; în cuvintele acestea sună ca o poruncă dumnezească creșterea absolută în curăție a copișilor, departe de tot ce ar putea murdări viața lor sufletească și trupească, păstrarea unei inimi absolut curate: „fericiți cei curați cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu.“

Viața zidită în copilerie susține toată

viața de — apoi; cei rătăciți pot reveni mai ușor pe drumul cel bun, căci lucesc amintirile unei vieți curate copilărești — celui în rătăcire ca stelulele cerului printre neguri. Cât de dureros e când în fundul cupei noastre (în primii ani ai vieții noastre) e o picătură de amărăciune — zice poetul Alfred de Musset.) Toată băutură se resimte, toată viața noastră se resimte, amărăciunea ne urmărește până în avânturile noastre cele mai dulci, mai plăcute sufletești, turburându-ne amintirea mereu.

Părinții ce se abat dela datoriile lor față de copii ca și toți învățătorii de orice grade nu pot crește fii lui Dumnezeu, nu contribuiesc cu nimic la înobilarea valorilor umane.

O. C.

Urmările strandului precum s'a văzut sunt dezastruoase. Aceste urmări ne dau dreptate și cred, că și pe părinții robiți de patima creșterii moderne-imorale îi pun pe gânduri. Încă este vie în noi amintirea funestului sfârșit al „frumoasei strandului,“ care ea singură s'a aruncat în brațele morții.

Ca inchierea sezonului să nu treacă fără urme — din partea unor doamne și domni fervenți cercetatori ai strandului — ni s'au servit două cazuri funeste în ce privește bunul simț al partidului contrar.

Și ca să se susțină paritatea, un caz s'a întâmplat la strandul dela Iza, (unde doamnele în costume de baie au luat parte la o înmormântare), iar celalalt caz la strandul oficial dela Tisa. Ambele cazuri au fost foarte edificatoare. Nu avem ce să zicem altceva, decât: pfui, pfui, pfui.

Calendar săptămânal.

9 — 15 Octomvrie 1932.

9. Dumineca III d. Înălț. sf. Cruci. Sf. A Iacov a. I. Alfeu
10. Luni. Sf. M. Eulampie, Eulampia
11. Marți Ap. Filip Zenaida
12. Miercuri M. Andronic, Tarah
13. Joi Sf. M. Carp și Papil
14. Vineri Cuv. Paraschiva
15. Sâmbătă Sf. M. Luchian c. Vars.